

de uitgaven moest letten. En daar was hij bijzonder bedreven in. Zo bleek al snel dat de bereiding van het middagmaal voor het personeel en de kinderen door een kok veel te duur uitviel. De oplossing van Waterink was even simpel als effectief: een extra vrouw in de keuken en gewoon wat meer keukengereedschap. Een leerkracht kon het instituut eigenlijk ook niet betalen, maar slim als Waterink was, vond hij ook voor deze kwestie een oplossing. Door de school verbonden aan het P.I. niet te laten erkennen als een eigen school maar als een klas van een andere stichting (in dit geval van de stichting Groot-Emaus) hoefde het instituut de onderwijzer niet zelf te betalen. Deze werd dan door het Rijk betaald. Voor deze 'truc' was echter wel toestemming nodig van de inspecteur voor het Buitengewoon Onderwijs. Dankzij het goede contact dat Waterink had met de inspecteur voor het Buitengewoon Onderwijs, dr. Voorthuysen, lukte hem deze 'truc' ook inderdaad.

Het verplegend personeel moest ook haar steentje bijdragen, zo vond Waterink, en kon dus wel wat minder verdienen dan het personeel op de andere stichtingen.

'De salarisregeling wenscht spr. lager (!) te stellen dan op de stichtingen, en wel als volgt:'

Het 1e jaar (proefjaar)	f 200,-
2e jaar (vaste aanstelling)	f 250,-
3e jaar	f 275,-
4e jaar	f 300,-

Waterink en het Bestuur wensten dan ook niet in discussie te treden met het personeel over salarisverhoging. Iedereen werd geacht van te voren op de hoogte te zijn van het salaris en moest daar tevreden mee zijn. Een in 1932 aangestelde kok was dit bijvoorbeeld niet en kreeg van Waterink prompt het lid op de neus toen hij een salarisverhoging vroeg van één (!) gulden per week. Bij de opening van het instituut was zijn vriendin gaan werken als keukenmeisje. Toen zij echter in verwachting raakte nam zij ontslag. Haar man nam toen haar plaats in daar hij gewerkt had als kok. Bij zijn aanstelling werd duidelijk gezegd dat hij hetzelfde